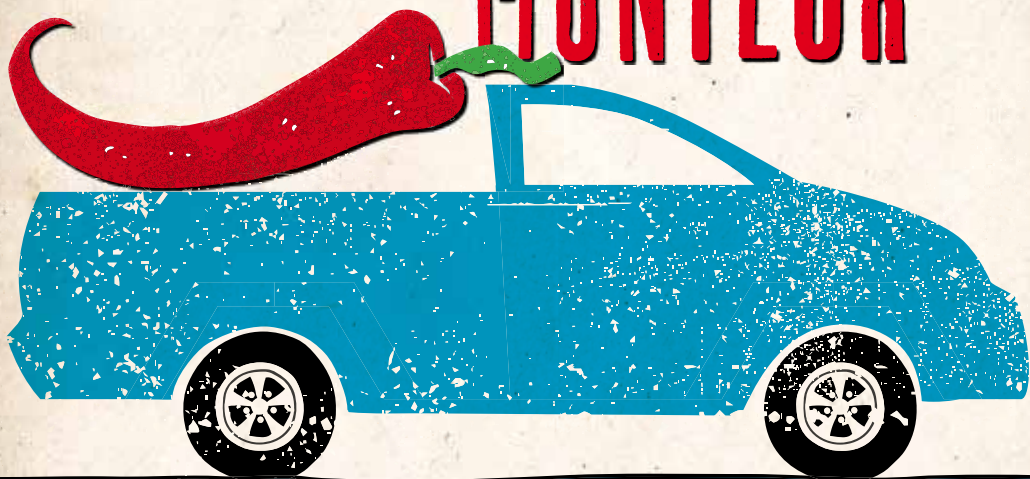

Tannie
MARIA

& de demonische
MONTEUR

SALLY ANDREW

Tannie Maria – receptenschrijfster, adviseur in liefdesperikelen van de *Klein Karoo Gazette* en speurneus tegen wil en dank – raakt betrokken bij een moordmysterie. Wanneer Bushmen-leider Slimkat dood neervalt na het eten van *koedoesaties* met honing-mosterdsaus verdenkt Maria de blanke veebaron wiens land door het Hoge Gerechtshof is toegewezen aan de Bushmen. Agent Henk Kannemeyer is bang dat Maria gevaar loopt en eist van haar dat ze zich niet langer met het onderzoek bezighoudt. Maar dan vindt er nog een moord plaats.

Tannie Maria is vastberaden uit te zoeken of er een verband is tussen de twee moorden en om de dader te vinden. Ondertussen deelt ze zowel haar levenswijsheden als haar recepten voor onder andere Candy's Cheesecake, Venustaart en Mosbolletjiebeskuit.

‘Buitengewoon smakelijk tot op de laatste kruimel.’ – Deon Meyer

‘Om van te watertanden.’ – O, *The Oprah Magazine*

‘Een levendig, spannend, vermakelijk (en smakelijk) verhaal.’

– Alexander McCall Smith

Sally Andrew woont in een kleistenen huis op een natuurreserveaat in Klein-Karoo, Zuid-Afrika, met haar man, de kunstenaar Bowen Boshier, en diverse wilde dieren (waaronder een enorme eland en een geheimzinnig luipaard). Haar debuutroman *Recepten voor liefde* en moord werd een wereldwijd succes.

www.uitgeverijorlando.nl

ISBN 978 94 9208 53 2

Over het boek:

Eten geneest, zorgt voor opwinding en moordt in *Tannie Maria en de demonische monteur*, met de Zuid-Afrikaanse 'Lieve Mona' Tannie Maria van Harten in de hoofdrol.

Als Bushmen-leider Slimkat wordt vergiftigd met honing-mosterdsaus op de *koedoesaties*, verdenkt Maria de blanke veebaron, wiens land door het Hoge Gerechtshof is toebedeeld aan de Bushmen. Agent Henk Kannemeyer is bang om Maria kwijt te raken en eist dat ze zich niet meer met speurwerk bezighoudt.

Dan vindt er een andere moord plaats. Heeft deze moord te maken met de moord op Slimkat?

Tannie Maria is vastberaden de moordenaar te vinden, en deelt ondertussen haar etenswijsheden, die universeel en onbetwistbaar zijn: aardappelsalade verlicht de zorgen en van warme sinaasappelpudding knap je weer op.

Na het internationale succes van *Recepten voor liefde en moord* is *Tannie Maria en de demonische monteur* wederom een spannende culinaire roman uit Zuid-Afrika, met vele recepten!

In de pers:

'Buitengewoon smakelijk tot op de laatste kruimel.' - *Deon Meyer*

'Om van te watertanden.' - *O, The Oprah Magazine*

'Een heerlijk feelgood boek met een vleugje feminisme.' - *Linnaeus Boekhandel*

'Onweerstaanbaar charmant en ontwapenend.' - *The Wallstreet Journal*

Over de auteur:

Sally Andrew woont in een kleistenen huis op een natuurreservaat in Klein-Karoo, Zuid-Afrika, met haar man, de kunstenaar Bowen Boshier en diverse wilde dieren (waaronder een enorme eland en een geheimzinnig luipaard). Haar debuutroman *Recepten voor liefde en moord* werd een wereldwijd succes, en werd gevolgd door *Tannie Maria en de demonische monteur*.

SALLY ANDREW

Tannie Maria en de demonische monteur

Vertaald uit het Engels door Barbara Lampe

uitgeverij
ORLANDO

Ik draag dit boek op aan mijn geliefde, Bowen Boshier

© 2016 Sally Andrew

Oorspronkelijke titel *Tannie Maria and the Satanic Mechanic*

Oorspronkelijke uitgever Canongate Books, Edinburgh, Schotland

Vertaald uit het Engels door Barbara Lampe

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Orlando bv, Amsterdam

Lyrics by Kurt Darren, Don Keilly, Robin Keilly and Marc

Brendon reproduced by kind permission of KvN Publ. (Pty) Ltd.

Foto auteur Andrea Nixon

Omslagontwerp Bij Barbara

Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 94 92086 52 5

NUR 302

www.uitgeverijorlando.nl

EEN

Heb je ooit weleens ergens heel erg naar verlangd? Je kunt niet gaan zitten wachten tot het in je schoot wordt geworpen, maar als je er te hard achteraan gaat, jaag je het misschien wel weg. Of dan vang je iets wat je niet had verwacht. Misschien was ik wel te hongerig naar liefde en kreeg ik in plaats daarvan een moord op mijn bord.

Het was een warme zaterdagmiddag in maart en ik was me aan het klaarmaken voor een etentje met inspecteur-rechercheur Henk Kannemeyer. Een *bokmakierie* zong in mijn tuin en een vogel in de *doringboom* op het veld gaf antwoord.

Ik zette een kom met salade op de tafel op de veranda. ‘Ag, wat zie je er mooi uit,’ zei ik tegen de salade.

Ik had drie salades en twee toetjes gemaakt, voor slechts twee mensen. Waarschijnlijk betekende dat dat ik te erg mijn best deed.

Henk zou *potjie*-eten meebrengen voor op het vuur. De aardappelsalade en coleslaw stonden in de ijskast; de rucolasalade met brie, rode vijgen en granaatappelpitjes stond op de tafel op de *stoep*. Het had de dag ervoor zachtjes geregend, waardoor de lucht nu zo zuiver was dat ik de rode rotsen op de Rooiberg kon zien en de paarse plooien in de Langeberge. Maar dit was niet het moment om te genieten van het uitzicht. Ik moest nog boterknodels maken, en ook nog het glazuur voor de koffie-chocoladetaart met pindakaas.

Het was vanavond een bijzondere avond, want Henk zou blijven slapen. We hadden besproken waar Kosie, zijn lammetje, zou slapen. Het lam was een cadeautje van Henks oom Koos geweest, een schapenboer, en het was niet bedoeld als huisdier. Maar Henk kon het niet over zijn hart verkrijgen het te slachten, hoewel hij gek was op geroosterd lamsvlees. Bij hem thuis sliep het *lammetjie* in de keuken, maar Henk had toegegeven dat het tijd werd dat Kosie een

buitendier werd, dus hij zou in het hok achter mijn huis bij de kippen slapen. Hij kon goed overweg met de kippen.

Het idee dat Henk zou blijven slapen, maakte me zenuwachtig. Ik at wat van de aardappelsalade met munt-roomsaus. De bokmakierie zat nog steeds te zingen in mijn tuin. De meeste vogels hebben maar één hitsingle, maar deze klauwier kon wel een dubbel-elpée uitbrengen met al zijn deuntjes. Mijn favoriet was het liedje waarbij hij zijn kopje in zijn nek gooide, zijn snavel opensperde en zijn gele borstje opzette. Hij zong precies dat liedje toen ik de taart ging glazuren met gesmolten chocola en koffie. Een andere vogel die ook met zoveel gevoel zingt, is de Afrikaanse nachtzwaluw. Bij vollemaan zingt hij soms de hele nacht door. Hij maakt een prachtig borrelend geluid waar zoveel plezier uit klinkt dat je ervan kunt gaan blozen.

Ik maakte de glazuurkom schoon met mijn vingers. Nu moest ik mijn handen goed wassen voordat ik mijn wit kanten ondergoed zou aantrekken. Wit, alsof het mijn eerste keer zou zijn.

Het zou wel de eerste keer zijn sinds mijn man Fanie was overleden.

Vlak voor zonsondergang kwam Henk aangereden in zijn Toyota Hilux *bakkie*. Hij had een zak hout voor het vuur bij zich, een driepotige *potjiepot*, een lam en het blauwe dekentje van het lam. Kosie wandelde naar mijn kippen aan het composthoopbuffet. Henk zette de gietijzeren pan bij de braaiplek in de tuin. Ik stond op de stoep te kijken hoe hij in zijn handen wreef, ze vervolgens aan zijn spijkerbroek afveegde en toen opkeek. Hij lachte die brede glimlach en de zon scheen op de puntjes van zijn kastanjebruine snor. Hij droeg een wit katoenen overhemd met de bovenste knoopjes open, waardoor ik zijn borsthaar zag glanzen als zilver en koper. Waaraan had ik een man als hij verdiend?

‘Hallo Henk,’ zei ik glimlachend. Ik had mijn handen op mijn heupen en droeg mijn roomwitte jurk met blauwe bloemen.

Hij antwoordde niet, maar liep de treden naar de stoep op, pakte mijn kin en tilde mijn gezicht op naar het zijne. Hij boog voorover (hij is groot en lang en ik ben rond en klein) en kustte me. Hij rook

naar vers brood en kaneel, en naar de honing in de bijenwas in zijn snor.

Hij legde zijn grote hand op mijn onderrug en drukte me tegen zich aan. Ik wilde hem meteen mee naar binnen nemen, en als ik het woeste bloed van mijn vader (die Engels was en journalist) zijn zin had gegeven, zou ik dat ook hebben gedaan. Maar mijn moeder was een nette Afrikaanse huisvrouw, en zij had me opgevoed met goede zeden en goede maaltijden.

‘Ik zal het vuur aansteken,’ zei Henk met een warme stem in mijn oor.

‘Ja,’ zei ik.

De beste potjies krijg je door ze een paar uur te laten sudderen op laag vuur.

TWEE

De kikkers en padden maakten muziek als een marimbaband onder water. Er is een bron bij de Swartberge, de donkere bergen achter mijn huis, en een stroompje met poeltjes waarin de kikkers liefdesliedjes zingen voor hun partners.

Het potjie was heerlijk. Het vlees en de uien op de bodem waren bruin en kleverig, en de laagjes groenten hadden die vuursmaak.

‘Hou nog wat ruimte over voor het toetje,’ zei ik. ‘Ik heb een speciale chocoladetaart gemaakt en *botterkluitjies* met cognacsaus.’

‘*Jirre*, de laatste keer dat ik die botterkluitjies heb gegeten was ik nog een jongetje. Mijn broer heeft me ooit een blauw oog geslagen tijdens een gevecht om het laatste kluitjie.’

We zaten naast elkaar op de stoep, luisterden naar de kikkers, hielden elkaars hand vast en keken uit over het veld. Zijn hand was warm en zo groot dat de mijne er helemaal in verdween. De maan scheen nog niet, alleen de sterren vulden de hemel.

‘De lucht wordt ’s avonds zo groot,’ zei ik.

‘Overdag is hij ook groot.’

‘Ja,’ gaf ik toe. ‘Maar dan valt het niet zo op. Nu is hij vol en druk. Al die sterren. En planeten.’

‘Kijk daar boven die bergtop. Dat is Venus.’

‘Dus dát is Venus. Als ik niet kan slapen, kijk ik ’s ochtends hoe ze ondergaat.’

Henks lammetje stootte met zijn kleine hoorntjes tegen zijn dijbeen en hij gaf het een blaadje rucola. Kosie kreeg niet meer de fles.

‘Heb je nog steeds nachtmerries, Maria?’

‘Ik zal koffiezetten.’

‘Wat die man je heeft aangedaan...’

‘Ja,’ zei ik, denkend aan Fanie. Maar Henk had het over de man

die had geprobeerd me te vermoorden. Henk en ik hebben elkaar ontmoet tijdens het onderzoek naar een moord, een paar maanden geleden. Hij wist nog niet alles over Fanie.

‘Je kunt hulp zoeken, weet je dat?’ zei Henk. ‘Een therapeut of zo.’

Mijn problemen waren groter dan Henk Kannemeyer wist. Het waren problemen waar niemand me bij kon helpen.

‘Het gaat goed met me,’ zei ik.

‘Maar soms...’ Zijn telefoon ging. ‘Sorry,’ zei hij en hij nam op.

Ik ging naar de keuken om de knoedels en de cognacsaus voor te bereiden. Ik kon hem horen praten op de stoep.

‘*Sjoe...* En ze hebben haar? ... Ze ging er niet vandoor? ... Ja, ze zullen haar nu vasthouden in Swellendam. Haar misschien ergens heen sturen voor een psychisch onderzoek...’

Toen ik terugkwam met de kluitjies, stond hij in het duister te staren.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

Henk schudde zijn hoofd. Hij hield er niet van om zijn werk met mij te bespreken.

‘Was het die vrouw?’ vroeg ik. ‘Die haar vriend in het hart heeft gestoken?’

Jessie had erover geschreven in de *Klein Karoo Gazette*. Ik schreef de ‘Liefdesadvies- en receptencolumn’ en zij versloeg de grote verhalen. De vrouw kwam uit ons stadje Ladismith, maar de moord had plaatsgevonden in Barrydale. De man had met een vriend zitten dineren in het Barrydale Hotel toen zijn vriendin op hem af kwam lopen en hem in zijn hart stak. Terwijl ze het leven van de man probeerden te redden, was zij gewoon de deur uitgelopen.

‘Hebben ze haar te pakken?’ vroeg ik.

‘Ja. Ze was teruggekomen naar het Barrydale Hotel en had gegeten aan hetzelfde tafeltje...’ Hij schudde opnieuw zijn hoofd.

‘Denk je dat ze gepakt wilde worden?’

‘Ze zal wel gestoord zijn,’ zei hij. ‘Hem neersteken voor de ogen van al die mensen...’

‘Ik vraag me af...’ zei ik.

‘En dan teruggaan...’

‘Ik vraag me af wat hij haar heeft aangedaan,’ zei ik tegen het toetje, waarna ik voor ons allebei opschepte.

‘Ik weet zeker dat haar advocaat wel met een of ander verhaal komt,’ zei hij. ‘Maar het is nu voorbij. De politie van Swellendam gaat over Barrydale. Laten we erover ophouden, op deze mooie avond.’ Hij gebaarde met zijn hand naar de bloemen op mijn jurk en de sterren aan de zachte, donkere hemel.

De botterkluitjes maakten toch al een einde aan het gesprek, want het enige wat je nog kunt uitbrengen tijdens het eten van die kaneel-cognacknoedels is ‘mmmmm’. En toen kwam de taart. Ik had niet gedacht dat ik mijn karnemelk-chocoladetaart nog kon verbeteren, totdat ik een andere versie uitprobeerde met een kopje koffie door het deeg, een laagje pindakaas en abrikozenjam in het midden en een glazuur van gesmolten chocola met koffie. Hij was buitenaards lekker.

‘Jirre,’ zei Henk, na een tijdje sprakeloos te zijn geweest. ‘Wat is dit voor taart?’

‘Een Venustaart,’ zei ik, en ik veegde met mijn vinger wat glazuur van zijn lip.

Henk likte mijn vingertopje af.

‘Kosie,’ zei Henk. Het lammetje lag nu onder de tafel met zijn kop op Henks voet. ‘Het is bedtijd.’

DRIE

Kosie lag op zijn deken in het kippenhok en ik zat op de rand van mijn bed, met mijn voeten op de vloer. Henk knielde voor me, haalde zijn hand door mijn rommelige, bruine krullen en kustte me zacht op mijn mond. Toen kustte hij harder. Hij keek in mijn ogen en knoopte glimlachend het bovenste knoopje van mijn jurk los. Die glimlach waardoor mijn hart steeds een buiteling maakt. Die ogen die blauw en grijs zijn als de zee op een regenachtige dag. Daardoor vergat ik de dode man en de vrouw die zat opgesloten in de gevangenis. Daardoor vergat ik zelfs mijn eigen demonen, die zaten opgesloten in mijn binnenste.

‘Wacht,’ zei ik, en ik stond op om het licht in de slaapkamer uit te doen.

Het bleke licht van de sterren viel door het schuifraam naar binnen.

‘Ik wil je zien,’ zei hij, en hij stond op om een nachtlampje aan te doen. ‘Zo. Die is niet zo fel.’

Hij knoopte zijn overhemd open en trok het uit, legde zijn grote armen om me heen en drukte me tegen zijn harige borst. Hij rook naar kruidkoek en nootmuskaat. Zijn middel drukte tegen mijn buik en ik voelde dat hij er klaar voor was. Ik was er ook klaar voor, maar niet klaar om bekeken te worden. Delen van mij moesten in de schaduw blijven.

‘Ik ben een beetje verlegen,’ zei ik. ‘Dat licht...’

‘Ik wil alleen je gezicht zien,’ zei hij.

‘Dat is goed,’ zei ik, ‘maar de rest van mij is verlegen.’

‘Hmm,’ humde hij en hij leunde naar me over om mijn oor te kussen. ‘Wat dacht je ervan...’ Zijn handen dwaalden over de achterkant van mijn jurk naar beneden, naar mijn ronde billen. Ze waren

iets te rond, maar zijn handen dachten er blijkbaar anders over. ‘Wat dacht je ervan om je jurk aan te houden?’

Zijn handen gingen nog iets verder naar beneden en hij trok mijn jurk iets omhoog. Toen nog iets verder. Zijn vingers volgden het randje van mijn kanten slipje.

Ik maakte onbedoeld een paar geluiden; ze kwamen er zomaar uit.

‘Ik neem aan dat dat betekent dat je het ermee eens bent,’ zei hij, waarop hij zijn vinger achter mijn slipje haakte en het naar beneden trok.

We hoorden Kosie blaten, een eenzaam geluid. Henk maakte zijn leren broekriem los. Het was een grote riem, waar dingen aan hingen, onder andere een pistoolholster. Alles aan Henk was groot; ik deed mijn best om niet te staren toen hij zijn spijkerbroek uittrok.

Kosie blaatte opnieuw. En weer. Baaa. Baaaa. Baaaaaaa!

‘Sorry,’ zei Henk. ‘Soms doet hij dat. Zelfs in de keuken. Een momentje. Anders wordt het erger.’

Ik ging op het bed zitten en hij liep naar het schuifraam en schreeuwde: ‘Kosie! Ga slapen, klein lammetjie. Lamtietie damtietie. Doe-doe-doe-doe.’

Kosie werd stil. Henk kwam bij me terug en ik zat op de eerste rij toen hij een condoom omdeed. Daarna trok hij me weer overeind, gaf me een kusje op mijn kruin en boog zich voorover om zijn neus in mijn hals te begraven terwijl zijn handen mijn jurk optilden. Hij hield me stevig bij mijn middel vast, tilde me op en kustte me in mijn hals en daarna op mijn mond. Ik ben wel kort, maar zeker geen dunnetje, en toch voelde ik me door hem klein en licht.

Toen maakte Kosie een hoop kabaal, blatend als een gek. We hoorden nog iets anders: een ruw, zagerig geroep. Daarna het geluid van een hoop ophef onder de kippen.

‘Luipaard,’ zei Henk, die me weer op de grond zette.

Ik was teleurgesteld, maar ik was ook gek op mijn kippetjes en dat hok was misschien wel bestand tegen een *rooi*kat, een lynx, maar niet tegen een luipaard. Henk trok zijn spijkerbroek aan en liep naar de deur.

‘Neem een wapen mee,’ zei ik, en ik keek om me heen, maar vond alleen mijn haarborstel.

‘Luipaarden zijn heel schuw.’

‘Niet als je tussen een luipaard en haar lam gaat staan.’

‘Ik heb mijn pistool,’ zei hij met een klopje op de holster aan zijn riem, maar hij nam toch de haarborstel van me aan.

‘Wees voorzichtig, Henk,’ zei ik toen hij wegliep en ik opeens besepte dat hij meer voor me betekende dan mijn kippetjes. Veel meer. Terwijl ik toch echt gek was op mijn kippen.

Het lam en de kippen riepen nog steeds om hulp. Ik leunde in het donker uit mijn raam en riep: ‘Ga weg, luipaard! *Voetsek!*’

Een lichtstraal scheen over de *vaalbos* bij mijn raam en Henk rende voorbij met zijn zaklantaarn, pistool en haarborstel.

Algauw kwam Henk de slaapkamer weer binnen met een rillend lammetje in zijn armen.

‘Het is al goed, Kosie,’ zei hij. ‘Het is goed, lammetjie. Het luipaard is weg.’

‘Heb je hem gezien? Alles goed met mijn kippen?’

‘Ja. Er waren pootafdrukken bij het hok, maar hij is er niet in geweest. Ik hoorde iets ritselen in de bosjes en heb de haarborstel ernaartoe gegooid. Toen hoorde ik iets wegvlugten richting het veld.’

Hij legde Kosies deken op de grond en probeerde het lammetje erop te leggen, maar Kosie begon hysterisch te blaten zodra Henk hem losliet, dus pakte hij hem weer op en hield het rillende lammetje in zijn armen. Het stak zijn snuit onder zijn oksel. Henk zuchtte en ging op het bed zitten. Ik ging naast hem zitten en legde mijn hoofd op zijn schouder.

Maar Henk is niet iemand die snel opgeeft. Het lukte hem uiteindelijk om Kosie van zijn schoot af te krijgen en mij erop. Daarna lag ik op het bed en liet Henk zich langzaam op mij zakken.

Hij keek in mijn ogen en zei: ‘*My hartlam.*’ Mijn schattebout.

En toen, opeens, zag ik Fanie boven op me liggen en herinnerde ik me dingen die ik me niet wilde herinneren. Een golf van zwarte misselijkheid overspoelde me, en hoewel de rest van mijn lichaam het er niet mee eens was, duwden mijn armen Henk weg en schreeuwde mijn mond het uit.

‘Wat zei je?’ vroeg Henk. ‘Heb ik je pijn gedaan?’

‘Ik voel me niet goed,’ zei ik, en ik wurmde me onder hem vandaan. Ik trilde. ‘Het spijt me heel erg.’

Ik rende naar de badkamer. Beelden die ik niet wilde zien en geheimen die ik niet wilde prijsgeven botsten op elkaar in mijn hoofd. Ik knielde en gaf over in de toiletpot, spuugde tot ik helemaal leeg was.

Henk stond op de badkamerdeur te kloppen.

‘Maria...’

‘Laat me nou maar,’ zei ik. ‘Het komt goed.’

De woorden die ik had uitgeschreeuwd, toen ik hem van me af duwde waren: ‘Ik vermoord je.’

Toen ik klaar was in de badkamer bood Henk me een glaasje cognac aan, maar ik schudde mijn hoofd. We gingen liggen en hij hield me stevig tegen zijn borst. Ik trilde nog steeds, dus trok hij een deken over me heen. Na een poosje begon hij te snurken. De kikkers waren aan het zingen, maar iets zachter nu, alsof het feest was afgelopen. Voorzichtig klom ik onder zijn arm uit en sloop ik naar de keuken. Ik wist wat ik nodig had. En dat was geen cognac, maar Venustaart.

Ik haalde de deksel van de trommel en zag de taart daarin liggen glimmen.

‘*Jislaaik*, wat zie jij er lekker uit,’ zei ik.

Ik at tot de vieze smaak uit mijn mond was verdwenen. Ik at tot het trillen stopte. Ik at tot elk hoekje leegheid was gevuld met koffiechocoladetaart met pindakaas.

Maar ondanks het feit dat het de meest bevredigende taart was die ik ooit had gemaakt, en ik bijna de helft ophad, voelde ik me nog niet voldaan. Ik had behoefte aan nog iets anders. En toen stond hij daar in de keuken; de man die ik lief wilde hebben en wilde beminnen.

‘Maria...’ zei hij.

Hij keek naar mij en naar de taart. De tranen begonnen uit mijn ogen te stromen. Ik keek weg, wilde niet dat hij zag dat ik onder het glazuur en de tranen zat. Maar hij raakte mijn kin aan en tilde mijn gezicht naar hem op.

‘Het spijt me,’ zei ik. ‘Ik zal proberen...’

Maar ik wist niet wat ik kon proberen.